

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2009 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	:SSA Tamara Grygoruk
Sędziowie	:SSA Eugeniusz Wildowicz SSA Jacek Dunikowski (spr.)
Protokolant	:Monika Wojno

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku – Grzegorza Giedrysa

po rozpoznaniu w sprawie **J. W. s. F.**

podejrzanego z art. 258 § 1 kk, 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

zażalenia wniesionego przez obrońców podejrzanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Łomży

z dnia 22 września 2009r. sygn. akt II Kp 70/09

w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437§1kpk

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 22 września 2009r. Sąd Okręgowy w Łomży przedłużył stosowanie tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego J. W. do dnia 29.12.2009r.

Rozstrzygnięcie to zaskarżyli obrońcy podejrzanego zarzucając mu:

1. obrazę przepisów postępowania:

- art. 259 § I pkt 1 i 2 k.p.k. co polegało na przedłużeniu środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania w stosunku do podejrzanego J. W. na okres trzech miesięcy to jest do dnia 29 grudnia 2009 , w sytuacji gdy tymczasowe aresztowanie może spowodować poważne niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia podejrzanego, a także może spowodować zbyt ciężkie skutki dla podejrzanego w związku z jego stanem zdrowia, a zwłaszcza stwierdzoną przez biegłych sądowych w opinii z dnia 10.08.2009 roku chorobą dopuszczającą przebywanie J. W. w zakładzie

karnym jedynie w specjalnych warunkach a wydana jeszcze przed konsultacją z biegłym urologiem oraz wyjątkowo ciężkie skutki dla jego rodziny (oświadczenia żony i córek w załączeniu),

- art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. i art. 258 § 2 k.p.k., która to obraza polegała na przyjęciu, że przedłużenie tymczasowego aresztowania w stosunku do podejrzanego J. W. jest niezbędne dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania przygotowawczego w niniejszej sprawie z uwagi na możliwość matactwa ze strony podejrzanego, jak również zastosowanie tego środka uzasadnione jest grożącą podejrzanemu wysoką karą, w sytuacji gdy podejrzany J. W. złożył wyjaśnienia w sprawie przed Sądem Rejonowym w Gdańsku, a w sprawie zabezpieczono jako dowód dokumentację finansową niezbędną do wyjaśnienia okoliczności sprawy, ponadto w sprawie złożyli wyjaśnienia pozostali podejrzani, a podejrzany podkreślił w swoich wyjaśnieniach, iż zobowiązuje się stawić na każde wezwanie organów ścigania, a co za tym idzie nie ma on możliwości utrudniania postępowania w niniejszej sprawie, a zastosowanie tymczasowego aresztowania w chwili obecnej nosi cechy kary pozbawienia wolności bez jej orzeczenia w stosunku do podejrzanego;

- art. 249 § 1 k.p.k., 257 § 1 k.p.k., oraz art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. mającą wpływ na treść orzeczenia, polegającą na zastosowaniu środka izolacyjnego - tymczasowego aresztowania, mimo braku przesłanek faktycznych i prawnych;

- art. 251 § 3 k.p.k., mającą wpływ na treść orzeczenia, poprzez nie przedstawienie dowodów świadczących o popełnieniu przez podejrzanego przestępstwa oraz okoliczności faktycznych i prawnych wskazujących na istnienie podstawy i konieczności zastosowania tymczasowego aresztowania;

- art. 251 § 3 k.p.k. in fine , mającą wpływ na treść orzeczenia przez nie wyjaśnienie, dlaczego Sąd uznał za niewystarczające zastosowanie innego, łagodniejszego środka zapobiegawczego;

- art. 259 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z 201 k.p.k., mającą wpływ na treść postanowienia, polegającą na zastosowaniu tymczasowego aresztowania, pomimo istnienia negatywnych przesłanek stosowania tego środka i oparciu się na niepełnej opinii biegłych w sytuacji gdy w aktach sprawy znajduje się dokumentacja medyczna świadcząca o tym, iż przebywanie w izolacji stanowi dla zdrowia lub życia podejrzanego poważne niebezpieczeństwo;

2. obrazę przepisów prawa materialnego poprzez brak ich zastosowania oraz obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść postanowienia, tj. art. 17 § 1 pkt 6 w zw. z art. 258 k.k. w zw. z art. 101 § 1 k.k., polegającą na uznaniu, iż podejrzany działał w zorganizowanej grupie przestępczej oraz powołaniu się na tą okoliczność w uzasadnieniu postanowienia podczas gdy czyn z art. 258 § 1 k.k. uległ przedawnieniu.

Obaj obrońcy powołując się na powyższe zarzuty wniesli o uchylenie tymczasowego aresztowania wobec J. W., względnie o zmianę tego środka zapobiegawczego na poręczenie majątkowe w wysokości 200.000,00 zł. lub innego, wedle uznania Sądu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenia są niezasadne i nie zasługują na uwzględnienie.

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pozwala przyjąć, że Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznoprawnych przemawiających za potrzebą dalszego przedłużenia stosowanego w sprawie wobec J. W. tymczasowego aresztowania i stanowisko swe w tej mierze należycie uzasadnił. Brak jest też powodów do twierdzenia, że Sąd I instancji procedujący w przedmiotowej sprawie naruszył wskazane w zażaleniach przepisy postępowania.

Ogólna przesłanka stosowania tego środka tj. duże prawdopodobieństwo, że podejrzany dopuścił się zarzuczanych mu czynów, jak wynika ze zgromadzonych i wskazanych w zaskarżonym postanowieniu dowodów, jest w pełni uzasadniona.

Konieczne jest jedynie wskazanie, że chociaż podstawowe dowody mają charakter pomówień współpodejrzanych, to zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów (art.7 kpk) także i pomówienie ocenione ze szczególną ostrożnością

i starannością może stać się podstawą ustaleń i to nawet w sytuacji gdy będzie dowodem jedynym i w dodatku pozostającym w opozycji do zeznań i wyjaśnień innych osób – por. wyrok Sądu Najwyższego z 5.01.1972r. NKR 28/71(przytoczony w glosie M.Lipczyńskiego OSPKA 1974, z.9, poz.178, s.377).

W sytuacji zatem gdy wyjaśnienia M. S., R. D. oraz S. K. mają charakter dowodów współistniejących, niesprzecznych i weryfikujących się częściowo w oparciu o inne dowody zgromadzone w sprawie, w pełni należy podzielić stanowisko Sądu Okręgowego, że są one w zupełności wystarczające do uznania za uprawnioną przesłankę ogólną z art.249 § 1 kpk.

Nadal też istnieją przesłanki szczególne stosowania tymczasowego aresztowania, tj. obawa matactwa oraz grożąca podejrzanemu surowa kara. W tym miejscu należy odnieść się do zarzutu obrońcy o naruszeniu przez Sąd I instancji przepisów prawa materialnego. Zarzut dotyczący braku uwzględnienia faktu przedawnienia karalności czynu z art. 258 § 1 kk, w przekonaniu Sądu Apelacyjnego jest na tym etapie postępowania całkowicie bezzasadny. Biorąc pod uwagę okres jakiego aktualnie dotyczy zarzut udziału podejrzanego w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, Sąd Okręgowy nie mógł uznać jego zasadności. Należy bowiem przypomnieć, że występki wymieniony w w/w przepisie zagrożony jest karą do 5 lat pozbawienia wolności, natomiast zgodnie z treścią art. 101 § 1 pkt 3 kk karalność takiego przestępstwa ustaje jeśli od czasu jego popełnienia upłynęło 10 lat, przy czym należy pamiętać, że w przypadku przestępstwa wieloczynowego lub czynu ciągłego okres przedawnienia liczy się od ostatniej czynności realizującej znamiona zabronionego zachowania się (por. postanowienia SN z 24 listopada 1993 r., I KZP 26/93, Wokanda 1994, nr 1, s. 11 oraz wyrok SN z 15 listopada 1976 r., III KR 162/76, OSNKW 1977, nr 3, poz. 19). Skoro zatem podejrzanemu aktualnie zarzuca się udział w zorganizowanej grupie przestępczej w okresie marzec 1999 r. – styczeń 2000 r., do jego przedawnienia z całą pewnością nie doszło.

Jednocześnie abstrahując od powyższych rozważań należy podkreślić, iż J. W. podejrzany jest również o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, który zagrożony jest karą do 10 lat pozbawienia wolności. Tak surowa kara stanowi już samodzielną przesłankę uzasadniającą potrzebę kontynuowania izolacyjnego środka zapobiegawczego. Biorąc bowiem pod uwagę charakter i okoliczności czynu zarzucanego, podejrzanemu grozi realnie surowa kara, a zatem istnieje uzasadnione podejrzenie, że może to skłaniać go, w wypadku pozostawania na wolności, do działań zmierzających do jej uniknięcia. J. W. przebywając na wolności może ukrywać się przed wymiarem sprawiedliwości lub też podjąć działania zmierzające do wpływania - w niedozwolony sposób – na świadków, współpodejrzanych i treść ich zeznań czy wyjaśnień. Do wniosków takich upoważnia zarówno ocena dotychczasowej postawy i właściwości osobistych podejrzanego, jak też stopień jego demoralizacji - wynikające z okoliczności zarzucanych przestępstw ale przede wszystkim wynikająca z wyjaśnień współpodejrzanych próba uzgodnienia okoliczności wiążących się ze sprawą (k.2628 akt), wskazująca na realną obawę matactwa.

Analiza akt sprawy przemawia jednocześnie za tym, że toczące się postępowanie jest realizowane sprawnie i w żadnej mierze nie nosi cech przewlekłości. Niewątpliwie sprawa należy do pracochłonnych i zawiłych, wymagających wykonania licznych czynności dowodowych i wnikliwej analizy zgromadzonych dowodów, a tym samym weryfikacji obszernej liczby informacji pod kątem zachowań przestępczych. Jest to właśnie owa szczególna okoliczność, o której mowa w art. 263§2 kpk, która z przyczyn obiektywnych uniemożliwiła zakończenie postępowania przygotowawczego.

Za uchyceniem tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego nie przemawiają też względy, o jakich mowa w art. 259 § 1 kpk. Bez wątpliwości podejrzany jest osobą cierpiącą na szereg schorzeń, jednakże biorąc pod uwagę opinie biegłych sądowych badających podejrzanego nie da się uznać by na chwilę obecną pozostawanie przez podejrzanego w izolacji zagrażało jego życiu lub zdrowiu. Zgodnie z poglądem Sądu Najwyższego pozbawienie wolności spowodowałoby dla życia lub zdrowia oskarżonego poważne niebezpieczeństwo w sytuacji, w której charakter schorzenia, na jakie cierpi oskarżony, lub rozmiar doznanego przez niego uszkodzenia ciała są tego rodzaju, że - z uwagi na brak środków do odpowiedniej interwencji medycznej w warunkach pozbawienia wolności lub co najmniej znacznego utrudnienia w aplikowaniu zaleconego sposobu leczenia - osiągnięcie rezultatów zapewniających uniknięcie w tych warunkach wskazanego wyżej niebezpieczeństwa nie jest możliwe (post. z 21 II 1995 r., WZ 35/95, OSNKW 1995, nr 7-8, poz. 52). W niniejszej sprawie z wcześniejszej opinii sądowo - lekarskiej wynika, że J. W. powinien przebywać w zakładzie karnym, na terenie którego znajduje się szpital więzienny dysponujący oddziałem

internistycznym, zaś z ostatniej opinii z 24 września 2009r. (k.35) sporządzonej po przeprowadzeniu w dniu 18 września 2009r. badań, która pod względem merytorycznym nie budzi zastrzeżeń, odczytać można, że aktualny stan zdrowia podejrzanego jest dobry, pozwala na przebywanie w areszcie, a jeżeli będzie potrzebował leczenia może być ono prowadzone w warunkach więziennej służby zdrowia.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu Okręgowego o konieczności dalszego stosowania względem podejrzanego tymczasowego aresztowania, nie znajdując również w opisanych przez żonę i córki J. W. okolicznościach tych o jakich mowa w art.259 § 1 pkt 2 kpk.

Z tych wszystkich powodów orzeczono jak w sentencji.

J.